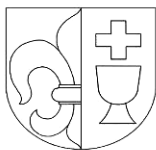

LEDČICKÉ NOVINY

červenec - září 2012

Slovo starostky

Vážení a milí,
prázdniny utekly jako voda a podzim se ujal vlády. Děti opět zahájily nový školní rok, ať již tradičně, či neobvykle a nápaditě, jako u nás ve škole díky jejímu vedení, a to výletem do kosmu. Přeji všem dětem, aby se jim ve škole dařilo a také hodné a trpělivé paní učitelky, usměvavý a ochotný pomocný personál a těm z ledčické školy, aby na své cestě po vesmíru nasbíraly co nejvíce bodů, které v závěru školního roku dobře zúročí.

Touto cestou děkuji členům Mysliveckého sdružení Ledčice – Jeviněves za opravu oplocenky kolem nově vysázeného lesa. V době svého osobního volna neváhali přiložit ruku k dílu a poškozené oplocení opravili. Během měsíce června jsme rekonstruovali obecní internetovou síť pod názvem LeduciceNet. O přiblížení dané tematiky jsem požádala člověka nanejvýš povoláného - Mgr. Davida Paška, který Vás v těchto Ledčických novinkách seznámí s tím, jak vlastně obecní internetová síť funguje. Tímto mu velmi děkuji. Máte-li někdo zájem o vyšší rychlosti než v současné době LeduciceNet nabízí, neváhejte kontaktovat uvedený e-mail. Dále děkuji členům Vzdělávacího a podporovacího spolku Říp za uspořádání jejich červencové výroční slavnosti. Třebaže účast ledčických byla velmi chabá, slavnost se vydařila. Z vlastní zkušenosti vím, jaké úsilí je nutné vynaložit k uspořádání takové akce, a když i počasí vyjde, a pak lidé, pro které je slavnost uspořádána neprijdou, napadají Vás různé myšlenky. Například, má-li to vůbec smysl. Nezaoufejte! Věřte, že má!

Již několikrát jsme se v novinkách zmiňovali a upozorňovali na neoprávněné užívání veřejného prostranství, bohužel, marně. Pravidla jeho užívání jsou zakotvena v Obecně závazných vyhláškách č. 4/2011 a 11/2011. Ta jsou závazná pro každého občana na území obce. Je možné, na základě písemné žádosti, tolerovat krátkodobé užívání veřejného prostranství tam, kde při rekonstrukci nebo opravě domu majitel na svém pozemku nemá dostatek místa. Když se však projdete obcí, na řadě míst narazíte na hromady nejen stavebního materiálu, hyzdícího ten či onen kout již několik roků. Obec v tomto směru v předcházejících letech poplatků za užívání veřejného prostranství nevybírala, protože více jak posledních 10 let se na něm stále budovaly infrastrukturní sítě a spousty hromádek výkopků trčely na mnoha místech. Jenomže bez toho to ani nejde.

V současné době je zcela zbytečné, abychom si své okolí znečišťovali tím, že na zelených plochách budeme skladovat materiál nebo parkovat, případně zapomínat uklízet po svých psích miláčcích. Obecní úřad bude poplatek za užívání veřejného prostranství, počínaje novým rokem, vybírat. Nastává topná sezona a obdobným nešvarem je též znečišťování ovzduší spaliny. Vážení spoluobčané, zkuste se v podvečer projít obcí, je neskutečné, co všechno musíme dýchat. Prosím Vás, buďte k okolí a svým spoluobčanům ohleduplní a rozmyslete si, co vhodíte do kotle či kamen. Myslete i na své děti a blízké. Vždyť je přece dost škodlivých látek, které musíme, ať chceme nebo nechceme, v průběhu svého života vstřebat.

Všem Vám přeji, aby babí léto trvalo co nejdéle, a abychom si mohli, než nastane zima, dosyta užít malebnosti podzimu a jeho čerstvé a svěží vůně.

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Jeho život se naplnil

V srpnu 2012 nás navždy opustil ledčický rodák pan Josef Miler, čp. 202.

Čest jeho památce!

Blahopřejeme

Ve třetím čtvrtletí letošního roku narozeniny oslavili: Dagmar Hricová, čp. 160 – 60 let, Vladimíra Klemenťová, čp. 89 – 60 let, Václav Došek, čp. 129 – 60 let, Miroslav Fouček, čp. 232 – 65 let, Hana Mládková, čp. 112 – 65 let, Miroslav Postránecký, čp. 186 – 70 let, Anna Jindřichová, čp. 61 – 70 let, Pavel Jindřich, čp. 61 – 70 let, Miluše Štecherová, čp. 212 – 84 let, Růžena Bušilová, čp. 48 – 85 let, Olga Černá, čp. 177 – 85 let, Hedvika Justová, čp. 33 – 86 let, Božena Králová, čp. 131 – 86 let.

Všem oslavencům do dalších let přejeme hodně zdraví, klidu a pohody!

Výročí

O první cigaretě, láskách i psech a o životě vůbec ...

„Měl jsem štěstí na rodiče, sourozence, měl jsem moc milou a hodnou ženu. Prožil jsem hodně krásného,“ jal se vzpomínat pan Jiří Petráš a my špicovali uši v naději, že na sebe práskne i nějakou tu lumpárnu. Nezklamal. Přiznal, že různá alotria coby kluk má na svém účtu z dětství a mládí též zapsaná – první cigaretu i alkoholové opojení lidově zvané opice, nějaké to záškoláctví, pokukování po děvčatech, pusu, za niž dostal pořádnou facku...

Povídalo se také o psech a jejich výcviku, o tom, jak chránili své psovody, o agentech-chodcích, o světě kdysi rozděleném železnou oponou, o Slávii a fotbale. Báječný podvečer jsme u pana Petráše, jemuž jsme my, členové ledčické kynologické organizace a paní starostka, přišli společně popřát k 80. narozeninám, prožili letos 29. června. K nejmladším gratulantům patřili třítydenní Barunka Michovská a druhák Fanda Balcar. Zatímco Fanda oslavenci předal vlastnoručně vyrobené blahopřání, Barunka oslavu prospala.

Kdo by si myslel, že náš bývalý výcvikář je zatrpklý stařík, pohříchu by se mýlil. Sršel z něj humor, radost ze života, z každé chvíle, kterou na tomto světě prožívá. Láska k lidem a ke zvířatům, fakt, že se obklopuje mladými lidmi a že pořád dojíždí na cvičák, aby nás zkontroloval, jak nám to v psí škole jde – to je to, co jeho život naplňuje.

„**Pane Petráši, ještě jednou: hodně štěstí, radosti, ale zejména ZDRAVÍ Vám přejeme. A nezapomeňte na slib, který jste nám dal – že Vaši devadesátku budeme zase slavit u Vás doma v garáži!**“

Aktualitky

Volby do zastupitelstev krajů

Volby do zastupitelstev krajů se konají **v pátek 12. října 2012 od 14,00 hodin do 22,00 hodin a v sobotu 13. října 2012 od 8,00 hodin do 14,00 hodin.**

Právo volit do zastupitelstva kraje má státní občan České republiky, který alespoň druhý den voleb dosáhl věku nejméně 18 let a je přihlášen k trvalému pobytu v obci, která náleží do územního obvodu kraje.

Způsob hlasování - po obdržení úřední obálky (popřípadě hlasovacích lístků) vstoupí volič do prostoru určeného k úpravě hlasovacích lístků, zde vloží jeden hlasovací lístek do úřední obálky, kterou obdržel od okrskové volební komise. Před vložením do úřední obálky může zakroužkováním pořadového čísla nejvýše u 4 kandidátů uvedených na témže hlasovacím lístku vyznačit, kterému z nich dává přednost. Volič po opuštění prostoru určeného pro úpravu hlasovacích lístků vloží úřední obálku do volební schránky.

Zápis ze zasedání Zastupitelstva obce Ledčice konaného dne 28. 6. 2012

Program

- 1) Zahájení
- 2) Určení zapisovatele, ověřovatelů zápisu a kontrola zápisu
- 3) Rozpočtové opatření č. 4
- 4) Různé: a) Pověření rady podle zákona 128/2000 Sb., § 102 a zákona 250/2000, § 16
- 5) Diskuse
- 6) Závěr

Bod 3) Rozpočtové opatření č. 4

Předsedající seznámil s rozpočtovým opatřením č. 4

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice schvaluje rozpočtové opatření č. 4.

Usnesení č. 40 bylo schváleno.

Bod 4) Různé

a) Pověření rady podle zákona 128/2000 Sb., § 102 a zákona 250/2000, § 16

Předsedající seznámil přítomné s možností pověření Rady obce Ledčice podle § 102, zákona 128/2000 Sb., v oblasti rozpočtových opatření.

Návrh usnesení:

Zastupitelstvo obce Ledčice pověřuje Radu obce Ledčice podle § 102 zákona 128/2000 Sb. prováděním změn v oblasti rozpočtových opatření do výše 250 000,00 Kč.

Usnesení č. 41 bylo schváleno.

Bod 5) Diskuse

- p. Pašek se dotázal, kdo nastoupí na jeho místo ve funkci zastupitele obce. Jeho pozici zaujme p. Luboš Král
- projednávání dětského a sportovního dne konaného dne 30. 6. 2012

6) Závěr

Starostka obce poděkovala všem přítomným za účast a pozvala je na další veřejné zasedání Zastupitelstva obce Ledčice. Dále poděkovala všem členům zastupitelstva, členům výborů, kteří nejsou členy zastupitelstva i ostatním občanům, kteří neváhali pomoci s přípravou a realizací kulturních a společenských akcí.

Dopis z Úřadu práce z Kralup nad Vltavou

Vážená paní, vážený pane,

chci Vás touto cestou jako zástupce poskytovatele sociálních služeb informovat o důležité změně ve způsobu výplaty sociálních dávek, která bude realizována ve druhém pololetí tohoto roku. Tato změna se týká postupného přechodu výplaty sociálních dávek ze stávajících, to je výplata poštovní poukázkou, výplata na vlastní bankovní účet či výjimečně výplata v hotovosti, na výplatu na speciální osobní účet zřízený u České spořitelny. **K tomuto účtu bude klientovi – příjemci dávek vydána speciální platební karta – „sKarta“ (sociální karta).**

Do 31. 12. 2012 tak má být převedena výplata sociálních dávek:

- dávky státní sociální podpory (rodičovský příspěvek, příspěvek na bydlení, přídavek na dítě, porodné, dávky péstounské péče).
- příspěvek na péči - sloužící na úhradu sociálních služeb pro osoby se zdravotním postižením.
- příspěvek na mobilitu a kompenzační pomůcky pro osoby se zdravotním postižením.
- dávky hmotné nouze (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení a některé dávky mimořádné okamžité pomoci).
- následně bude prostřednictvím této karty vyplácena i podpora v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci.

Platební sKarta bude umožňovat využití prostředků vyplacených dávek - převedených na účet příjemce - výběr v bankomatu, platbu v obchodech přijímajících karty MAESTRO, využívat službu Cash back a zadání trvalých příkazů na úhradu vybraného rozsahu nákladů či příkazů na převod prostředků – dávky na jiný účet klienta. U dávek hmotné nouze bude rozsah možných úhrad prostřednictvím sKarty, respektive účtu klienta, k němuž je sKarta zřízena, omezen v souladu se zákonem vymezeným účelem využití dávek a bude kontrolovatelný. Pro osoby se zdravotním postižením bude tato karta vydávána i jako průkaz TP, ZTP, ZTTP. Pro výrobu karty nahrazující průkazy osob se zdravotním postižením je třeba dodat předem fotografii „pasového“ formátu ne starší dvou let. KoP Mělník již zahájilo vybírání těchto fotografií.

Zpracování sKarty pro příjemce dávek a následně jejich vydání včetně, na žádost klienta, zavedení trvalých příkazů na převody dávek bude zajišťovat v našem obvodu Kontaktní pracoviště ÚP ČR v Mělníku. Pro občany s trvalým bydlištěm ve správním obvodu Neratovic a Kralup nad Vltavou budou tyto fotografie vybírat příslušná kontaktní pracoviště ÚP ČR v těchto městech.

Výdej sKaret v omezeném zkušebním provozu byl zahájen v průběhu července a srpna. Následně od září do 31.12. 2012 je plánováno předat sKarty všem příjemcům dávek a převést výplatu dávek na tyto karty. Celkem tak předpokládám do konce roku vydat až 6000 sKaret v rámci KoP ÚP ČR Mělník. Pro občany s trvalým bydlištěm ve správním obvodu Neratovic a Kralupy nad Vltavou budou sKarty vydávat příslušná kontaktní pracoviště v těchto městech.

Předpokládáme, že změna způsobu výplaty dávek se může dotknout zaběhnutého způsobu života, především navykých a zavedených způsobů úhrady životních nákladů, řady jejich příjemců. Především osob v komplikované sociální situaci, osob bez trvalého bydliště, osob bez rodinného zázemí, osob zdravotně postižených, osob nemohoucích a podobně. Tyto osoby jsou zpravidla i příjemci různých sociálních služeb nebo je na ně zpravidla zaměřena sociální práce. S poskytováním sociálních služeb je zpravidla spojena i úhrada těchto služeb právě z prostředků poskytovaných v rámci dávek. I této problematice se převod výplaty dávek na sKartu může dotknout z hlediska nastavení výplatních kanálů, oprávnění ke kartě a podobně.

Prosím, vezměte tuto informaci na vědomí. Současně předpokládám další spolupráci v průběhu zavádění sKarty, především informování a podpory konkrétních občanů - Vašich klientů či členů sdružení při řešení problémů, které změna výplaty sociálních dávek těmto občanům může přinést. Z naší strany Vás budeme dále informovat o přípravě a jednotlivých krocích při zavádění sKarty. Předpokládám, že informace týkající se převodu výplaty sociálních dávek jsou důležité i pro Vás a ostatní pracovníky, zajistě se s touto problematikou budeme v následujícím pololetí často setkávat.

Především Vás v tuto chvíli žádám o vyvěšení či zpřístupnění informací – informačního letáku (v příloze) a tohoto dopisu ve Vašich prostorách, případně individuální informování Vašich klientů či členů sdružení.

Děkuji předem za spolupráci a jsem s pozdravem.

Ing. Zdeněk Studený
ředitel Kontaktního pracoviště
ÚP ČR v Mělníku

Ivana Bejrová
ředitelka Kontaktního pracoviště
ÚP ČR v Kralupech nad Vltavou

Místní akční skupina Podřipsko je občanské sdružení založené v červnu 2011. MAS působí na území **obcí Ledčice, Libotenice, Záluží, Židovice, Kleneč, Hrobce, Vědomice, Račice, Vražkov, Horní Beřkovice, Jeviněves, Dušníky, Roudnice nad Labem, Štětí, Černouček, Krabčice, Račiněves, Bříza, Ctiněves, Mnetěš, Libkovice pod Řípem, Bechlín, Kostomlaty pod Řípem a Dobříň**, přičemž plánujeme naši působnost rozšířit i do zbývajících obcí Podřipska. V současné době máme 37 členů.

V letošním roce je naším cílem stabilizovat členskou základnu a vytvořit integrovanou strategii našeho území, což je nezbytnost pro správné přerozdělování zdrojů EU. Integrovaná strategie území je střednědobý strategický dokument, který bude vytvářen především s ohledem na příští programovací období EU (2014-2020). Tento dokument plánujeme tvořit tak, že zorganizujeme řadu setkání s místními občany, vyslechneme jejich potřeby a ty pak promítneme do naší strategie území. K jejímu vytvoření má přispět 100tisícová dotace z Programu obnovy venkova Ústeckého kraje 2012.

Zároveň se chceme letos v říjnu ucházet v Programu rozvoje venkova ČR v rámci dotačního titulu III.4.1 Osvojování schopností o půlmilionovou dotaci, z níž už by bylo možné financovat první neinvestiční projekty na našem území.

V říjnu letošního roku bychom se také rádi ucházeli o podporu projektu spolupráce naší MAS s místními akčními skupinami z Litoměřicka a Mělnicka. Cílem našeho projektu je propojit mělnickou a litoměřickou vinařskou podoblast s využitím stávajících turistických, cyklistických, naučných i jiných stezek. Realizací projektu bychom chtěli podpořit venkovskou turistiku, produkci místních vinařů, propagaci jejich služeb, zvýšit soudržnost místních obyvatel a posílit jejich lokální identitu.

Více najdete na <http://www.maspodripsko.cz/>.

Odpověď na dopis

pana Jiřího Kříčka, ve kterém se dotazoval na špatný stav vozovky mezi Ledčicemi, Černoučkem a Mnetěší

Vážený pane Kříčku,

děkuji za Váš dopis upozorňující na stav vozovky silnice III/24623 a II/24627. Vzhledem k tomu, že provádíme průběžně kontroly stavu komunikací, máme přehled o všech cca 990 km silnic v okrese. V létě roku 2010 přívalové deště způsobily v našem kraji škody za několik miliard korun. Co nebylo poničeno v létě, to dokonala zima v prosinci 2010. Majitel komunikací – krajský úřad, proto ještě i letos vynakládá veliké finanční prostředky na nápravu těchto škod. Pochopitelně jsou upřednostňovány nejprve silnice II. tříd, pak komunikačně důležité silnice třídy III. V letošním roce jsme prováděli opravy komunikací AB v katastru obce Krabčice. Co se týká průběžné údržby – v loňském roce probíhalo seřezávání krajnic Černouček – až hranice okresu. Úsek Černouček – Mnetěš byl v loňském roce opravován AB směsí a došlo též k seříznutí nánosů hlíny na krajnicích včetně hloubení příkopů. K rozpadu krajnic dochází především proto, že po nich jezdí nákladní vozy daleko převyšující tonáž, na kterou byly původně tyto silnice konstruovány a stavěny. Dle silničního zákona jsou silnice III. třídy určeny pouze pro dopravu mezi obcemi, nikoli pro těžkou nákladní přepravu.

Silnice v tomto stavu nestačí opravit způsobem, který popisujete, zde je nutno položit nový koberec. Proto jsme tyto komunikace zařadili do plánu opravy kobercem. O takových opravách však rozhoduje majitel komunikací.

Snažíme se s naším ročním rozpočtem opravdu hospodařit. Pak přijde několik asociálních živlů, které cestou ze zábavy pokrouťí dopravní značky, vykopou nově osazené směrové sloupky (plastové patníčky). To jsou škody jdoucí do statisíců. Momentálně řešíme ve spolupráci s Policií ČR případ, kdy pro zisk několika desítek korun dosud neznámý pachatel rozstříhal drátěné koše 113 gabionů chránících násep silnice a paty mostu před vysokou vodou. Kolik získal kovu?? Snad 5 kg nebo 10 kg. Více rozhodně ne. Předběžně odhadovaná škoda za opravu poškozených gabionů je okolo 3 000 000,- Kč. Ochrana před stejným poničením zbývajících gabionů vyjde zhruba na 8 000 000,- Kč.

Realita není tak jednoduchá, jak se může na první pohled zdát. Věřte, že nám stav spravovaných komunikací není lhostejný a snažíme se v daných možnostech dělat maximum.

Alexandr Zdražil
vedoucí provozu Litoměřice
(redakčně kráceno)

Modernizace obecního internetu v Ledčicích

David Pašek

Obecní internet v Ledčicích odsouhlasilo a zavedlo do obce zastupitelstvo v roce 2006. V té době bylo možné se k celosvětové síti připojit jen pomocí vytáčené telefonní linky, což bylo velmi pomalé a zároveň nestabilní. Telefonní ústředna byla tehdy prý až v Horních Beřkovicích a telefonní vedení bylo delší než osm kilometrů, což v důsledku znamenalo nemožnost připojit se pomocí tehdy již provozované sítě ADSL. Tehdejší monopolní společnost Telecom tvrdila, že v Ledčicích telefonní ústřednu nezřídí a tudíž vidina na lepší internet byla v nedohlednu. Již tenkrát bylo jasné, že přístup obecních institucí i občanů k internetu je velmi důležitý a to nejen pro zábavu, ale hlavně pro přístup k informacím. Proto se obecní zastupitelstvo rozhodlo vybudovat vlastní obecní síť a umožnit tak přístup k internetu obecnímu úřadu, knihovně, škole a také občanům.

Princip obecního internetu byl od začátku založen na neziskovosti a s jasným cílem za co nejméně peněz poskytovat co nejvyšší přístup k informacím na internetu. Záměrně zmiňuji přístup k informacím a nikoliv hraní online her, stahování filmů a jinou zábavu. V roce 2006 byla státem stanovena rychlost 256 kb/s jako širokopásmový internet (broadband) plně dostačující pro kvalitní přístup k informacím. V té době nebylo jednoduché do Ledčic přivést kvalitní internet a jediný poskytovatel internetu, který toho byl schopen, byl mělnický TrioNet. Obec využila obecního vodojemu, který je ideálním místem pro bezdrátové šíření internetu pro občany a na vodojem se tedy přivedl internet z Mělníka. Rovněž se tam umístil hlavní vysílač pokrývající celou obec Ledčice. Pro občany, kteří neměli přímou viditelnost na něj, byl zřízen ještě další vysílač, umístěný na střeše místní školy. Princip obecního internetu byl zvolen stejný jako u šíření televizního signálu. Obec šíří signál a občan si zařizuje anténu a koncové zařízení. Občan si stejně jako u instalace televizní antény a televize může instalaci provést sám, nebo si objednat specializovaného technika, který mu ji provede. V případě problémů se signálem, či koncovým zařízením (routerem, počítačem) si občan musí zajistit opravu, jelikož obec zajišťuje pouze šíření signálu. To je rozdíl oproti komerčním sítím. Na tomto místě bych rád zdůraznil, že je celkem logické, že některé antény jsou po šesti letech ve špatném stavu a to ve většině případů znamená horší kvalitu připojení.

Obecní internetová síť v Ledčicích byla na začátku roku 2012 poplatná technologiím z roku 2006. Z peněz vybíraných od uživatelů sítě se kromě placení provozu rovněž vytváří rezervní fond oprav. V první polovině roku 2012 tedy zastupitelstvo obce rozhodovalo, jestli ledčickou obecní síť z fondu oprav modernizovat a nebo ji pouze udržívat. V roce 2012 je situace s možnostmi připojení k internetu výrazně jiná než v roce 2006. Telefonica O2 (dříve Telecom) v průběhu doby zřídila telefonní ústřednu v Ledčicích, takže občané, kteří mají telefonní linku, se mohou připojit pomocí této technologie vysokorychlostního internetu. Další možností je připojení od nějakého komerčního poskytovatele bezdrátového internetu. **Na tomto místě bych ještě jednou rád zdůraznil, že obecní internetová síť v Ledčicích je nezisková aktivita zaštiťovaná samosprávou obce Ledčice a neklade si za cíl konkurovat komerčním poskytovatelům.** Zastupitelstvo se rozhodlo obecní síť modernizovat, a to na základě několika argumentů. Prvním a asi nejdůležitějším je, že občané by měli mít zajištěnou možnost připojení k internetu. ADSL připojení vyžaduje telefonní linku, která do mnoha nemovistostí v obci není zavedena a například na nově vybudovaných pozemcích ani není plánována. Lokální komerční poskytovatelé bezdrátového internetu jsou většinou malé firmy, jelikož velkým operátorům se nevyplatí v takovýchto malých obcích budovat a spravovat síť. Navíc jakýkoliv komerční poskytovatel chce logicky na svých produktech vydělávat a většinou se jim nevyplatí poskytovat internet pod 400 Kč měsíčně. Na druhou stranu se komerční poskytovatelé snaží zajistit kompletní péči o uživatele a poskytovat co největší rychlosti. Finální výběr poskytovatele je vždy na občanovi, který se řídí svými konkrétními potřebami. Cílem obecního ledčického internetu je poskytnout přístup k internetu i občanům, kteří nechtějí nebo nemohou platit vyšší měsíční platby za internet. Cena za připojení k obecnímu internetu totiž začíná na 250 Kč za měsíc včetně DPH. Další výhodou je, že občan nemusí platit pravidelně a nepodepisuje žádnou smlouvu. Jestliže nezaplatí, internet mu přestane fungovat a až se rozhodne, že zaplatí, tak se mu zase spustí. Za období, kdy internet nepoužívá, se neplatí, což tak většinou není u komerčních poskytovatelů, kde se podepisuje smlouva s určitou výpovědní lhůtou.

Věřím, že se mi podařilo vysvětlit principy a účel obecního internetu v Ledčicích. Nyní bych občany rád informoval o konkrétní modernizaci obecní internetové sítě.

- Přívod internetu byl navýšen z původních 4Mb/s na 30Mb/s.
- Internet je nyní poskytován globálním telekomunikačním operátorem GTS, který internet přivedl pomocí novější a kvalitnější technologie, což poznají hlavně uživatelé, kteří přes internet telefonují, sledují videa, poslouchají rádio a nebo hrají on-line hry.
- Díky vyšší rychlosti centrálního připojení obce jsme mohli navýšit i rychlosti u jednotlivých stávajících produktů a uživatelé to mohou pozorovat od 17. 9. 2012, kdy všechny rychlosti produktů byly zdvojnásobeny. Aktuálně se tedy nabízí produkty 512Kb/s, 1024Kb/s a 2048Kb/s.
- Byla zrušena tzv. Fair User Policy (FUP), což znamenalo, že překročil-li uživatel určitý počet stažených dat za měsíc, pak se mu rychlost snížila na polovinu. Toto díky širšímu přívodu internetu již není potřeba a tak to bylo zrušeno.

- Byla vytvořena nová přístupová síť na frekvenci 5GHz, ke které se mohou připojovat noví uživatelé, nebo na ni mohou přecházet i stávající uživatelé.

Nová přístupová síť funguje paralelně se starou sítí, která je provozována na frekvenci 2.4GHz. Jestliže je uživatel připojen v síti 2.4GHz, nemusí dělat vůbec nic a vše mu funguje. Ve staré přístupové síti je možné dosahovat rychlosti až 3 Mb/s, ale reálná rychlost velmi záleží na kvalitě antény, signálu a míře zarušení. V nové přístupové síti je možné dosahovat výrazně vyšších rychlostí až k hranici 10 Mb/s. Aktuálně jsou v obecní síti nabízeny pouze rychlosti do 2 Mb/s, ale do budoucna je možné je navyšovat. Novým uživatelům tedy doporučujeme se připojovat k nové přístupové síti. Ke každé přístupové síti se používají jiné antény a routery (krabičky na střeše). Chce-li se tedy občan připojit k nové přístupové síti, musí si pořídit novou anténu. Volba antény a aktivních prvků je na občanovi nebo na technikovi, který ho připojuje. Obecně můžeme doporučit například běžně dostupné produkty NanoStation.

NanoStation5 Loco		NanoStation5	
Venkovní WiFi Access Point s funkcí klient, 802.11a až 54Mbps, integrovaná anténa 13dBi, PoE adaptér, 1x RP-SMA, 1x LAN		Venkovní WiFi Access Point s funkcí klient, 802.11a až 54Mbps, integrovaná anténa 14dBi, PoE adaptér, 1x RP-SMA, 1x LAN	
1499 Kč s DPH		1999 Kč s DPH	
Prodej ALZA	http://www.alza.cz/nano-station5-loco-venkovni-wifi-ap-klient-5ghz-d109120.htm	Prodej ALZA	http://www.alza.cz/nano-station5-venkovni-wifi-ap-klient-5ghz-d109121.htm

Cílem článku bylo informovat o účelu obecní internetové sítě v Ledčicích a její aktuální modernizaci. V případě jakýchkoliv dotazů se můžete obracet na email david.pasek@gmail.com.

Obnova hospodářského stavení čp. 15

Zcela určitě jste si všimli, že na památkově chráněném domě čp. 15 pokračují stavební práce. Letos obec na jeho dostavbu od Krajského úřadu Středočeského kraje obdržela dotaci 3 milony 950 tisíc Kč. Díky tomu bude možné celý objekt dokončit. Předpokládáme, že jeho otevření a předání veřejnosti k užívání by se mohlo konat v druhé polovině roku 2013.

Mimo těchto finančních prostředků obec ještě dostane dotaci od Ministerstva kultury ČR na obnovu chlebové pece, kterou jsme objevili při odklizení sutí z bývalého hospodářského stavení. Cílem opravy je uvést ji do provozu tak, abychom v ní při slavnostních příležitostech mohli péct ledčický chléb a zároveň zejména mladé generaci ukázali, jak se kdysi na vsi připravovalo chlebové těsto a pekl, jak naši předci říkali, tento Boží dar.

Kulturní střípky

Od každého trochu

„Už kamarádi pomalu stárnem a nad svým mládím jen rukou mávnem,“ neslo se ledčickou hospodou, kde se už léta každou středu odpoledne scházejí místní i přespolní heligonkáři.

Parta chlapů v letech se do toho umí opřít a po svém – písničkou – probrat ledacos z mládí, z politiky či ekonomické situace v naší vlasti. A věřte, je to zábavné. Vřele doporučuji třeba proto, že „tak dobří přátelé se hned tak nesejdou“. A považte, dokonce se chlubí, že údajně mají pohříchu hluboko do kapsy. Tedy aspoň soudě podle toho, s jakou vervou vyzpěvují: „Nám je to jedno, nám je to jedno, my peníze nemáme!“

Mezi vychlazeným pivem a štamprličkou v hospodě na kohosi „prasklo“, že „přes dvě vesnice já chodil za tebou“, aby se vzápětí osazenstvo dovědělo, že na našich tocích je cosi v nepořádku, neboť „kalná je voda ve Vltavě“.

Jestli se tahle zpráva donesla až k uším vodohospodářů, nevím, ale stoprocentně vím, co bude za chvíli k vidění „u našich kasáren“: ... „pak bude celá naše rota koukat, jak umí šarže milovat.“

Než se šarže pomiluje, je dost času na to probrat, komu kolik nesou slepice, jak je to s pěveckými výkony tohoto čistě chlapeckého uměleckého tělesa. „Ten zprava zpívá něco jiného, ten zleva také. Co já chudák mezi nima! Ke komu se mám vlastně připojit?!“

„Na tom vůbec nesejde,“ opáčil kdosi s poznámkou, že občas jeden zpívá „dopředu“, moc rychle a druhý se tak trochu zpožďuje. Podstatné je, že tady se notuje od srdce.

Fakt, že v tomto státě nám už pomalu nic nepatří, že to, co jsme měli a dobře fungovalo, je v troskách a zarostlo blínem, potvrdila známá píseň „Když tam ten mlejn stával, vesele klepával...“ A stará trempska zase připomněla, že stejně jako s čerty nejsou žerty, není radno podceňovat ani vrtochy přírody, protože lze v mžiku přijít o střechu nad hlavou. „V dáli za horama stojí chajda malá, pod ní teče řeka, za ní stojí skála. Přišla velká voda, vzala skálu s sebou, teď dva kamarádi nemají kam lehnout...“ Zřejmě to zase tam moc nevaří, jelikož někteří „bezdomovci“ si umějí poradit: „Má roztomilá Báruško, vem mne s sebou na lůžko...“

„Co moře zpívá pod křídly kormoránů“ nemám tušení, ale vím, že chlapi v hospodě tvrdili, že „včera neděle byla, včera byl hezký čas“. Kdosi správně podotkl: „Ale dnes je přece středa.“

Milé ženy, možná by stálo za to chlapy překvapit a občas do naší osvěžovny zajít. Někdo je přece musí umravnit a třeba za Bárušku jim připomenout: „Nevemu, nevemu, ty si prase, včera jsi chtěl dneska zase...“ nebo zjistit, zda fakt „všechny holky plakaly“, když pětatichtníci maširovali.

Jestli vám na nervy hraje sdělovací prostředky, štvou vás politici nebo soused, zajděte si poslechnout Antonína Plicku z Ledčic či pana Rouse z Roudnice. Hrají báječně a věřte, přijdete na jiné myšlenky. Je to lepší než návštěva psychiatra. Lidovky, dechovka, trepské písničky i ty z šedesátých let minulého století... Od každého trochu, každý tu najde nějakou tu svou.

A nezapomeňte, že česká hospoda od pradávna sloužila i jako zdroj informací, kde se lze dovědět, kdo je dobrý zedník, koho si raději na práci nenajímat, jestli padne vláda, protože pivo je už zase dražší, rozebrat sportovní výkony našich hokejistů, fotbalistů, atletů...

Scházejí se nejen naši heligonkáři, muzicírují také ve Vrutici. Tamní heligonkáři si s těmi našimi už rovněž zahráli a zazpívali, podobně jako s kamarády z jiných vesnic. A chcete-li vědět, jak hudba přitahuje spřízněné duše, podívejte se na <http://www.heligonkari.webgarden.cz/>

Přijměte tento článek jako vzpomínku na ty, kteří už mezi námi a svými přáteli heligonkáři nejsou: pánové Jiří Jiránek a Vlastimil Justa. Čest jejich památce!

Začalo to netradičně

Mytím oken. Prostě se na ně, přesněji skrze ně, nedalo dívat. Také ostatky generací těžko zjistitelného množství pavouků, much, nočních motýlků a bůhvíjaké ještě havěti (entomolog by si možná nadšením mnul ruce), zdobících temná i světlejší zákoutí naší boudy, musely pryč. A tak se na cvičáku v předvečer Dne dětí, zvířat a zábavy smýčilo, mylo, vymetalo a leštilo, aby na sobotu 25. srpna bylo vše, jak má být.

To úklidové šílenství pohřichu připomínalo předvánoční bláznec. Na nesmělý dotaz jedné z „uklízeček“, zda si chlapi vůbec všimnou, že je bouda vypulírovaná a dokonce vyprané záclony, se ozval smích: „To sotva!“ Náš výcvikář Jirka Křtěn měl pod hrozbou, že druhý den nedostane nic z koláčů, které členky naší kynologické organizace napekly, nakázáno, že na to ostatní členy – tedy mužskou část – musí upozornit.

Kupodivu to nebylo třeba. Předseda Jiří Bušil úklidovou četou „dostal“ poznámku: „*Já to věděl, jak sem přijdou ženy, budou se mýt i okna!*“

Předposlední srpnovou sobotu dopoledne se ještě stavěl stan, to kdyby se zhoršilo počasí, dojednávala se stanoviště pro soutěžní hry, krájely koláče... Nachystán byl rovněž báječný guláš z divočiny, kterou dodali ledčičtí myslivci. Ti si ke kynologům letos poprvé přidali a pro děti nachystali poznávací klání. Například po hmatu poznat, co ten který pytlík ukrývá. Pro ty, kdo to nezkusili, něco málo prozradíme: parůžky, šišky, kukuřici, lebku...

Na své si přišli také milovníci dravých ptáků, které předvedli Kuba a Pěťa Marešovi z Ledčic a Libor Mašek a Kuba Klíma z Černoučkou. Naši chlupáci z opeřenců nadšení nebyli, ale jako slušní hostitelé se zachovali dobře, nešli jim po krku.

Ukázka výcviku psů dopadla docela dobře, byť se odpoledne výrazně oteplilo a slunce bez milosti „propalovalo“ psí kožichy. Hostitelé si museli dopřát malou přestávku, napít se a ukrýt na chvíli do stínu, než ukázali,

jak se nacvičuje revír či vyštěkávání vetřelce. Ukázku komentoval Jiří Bušil.

Pak následovaly soutěže jako jízda na koloběžce, sestřelování plechovek míčkem, „lovení“ ryb, běh v pytlích či v obrovských gumákách a jako bonus si děti mohly zastřílet ze vzduchovky. Mimochodem, jednoznačně nejlepším rybářem se ukázal Pěťa Fouček. Přišel k „rybníku“, popadl prut a vzápětí ryba vysela na háčku.

V průběhu odpoledne se děti mohly posilnit nejen koláči, ale také bramboráčky z pánevky Michala Michovského. Fronta před jeho stánkem nebrala konce. Třebaže letos měl dvojnásobné množství těsta než loni a o strouhání brambor se mu zdá ještě dnes, zase té česnekem vonící dobroty bylo málo. Stejně tak mizel z hrnce báječný guláš, který uvařil pan Mládek s manželkou.

Na závěr, jak jinak, se rozdávaly ceny. Dětský den začal netradičně, ale tradičně skončil. Než se setmělo, byl cvičák zase čistý a připravený pro výcvik. V neděli však „škola odpadla“. Bylo třeba douklidit v boudě, vyvézt odpad a domýt nádobí...

Pokud chcete atmosféru toho dne zažít znovu, zajděte na ledčické webové stránky. Najdete tam odkaz na fotogalerii Rajče.net, do níž pan Josef Holub umístil snímky, které tehdy pořídil. A za to mu srdečně děkujeme!

115. výročí založení Všeobecně vzdělávacího a podporovacího spolku ŘIP Ledčice

Je smutné, že tak významné události, jakou bylo toto výročí, se zúčastnila jen hrstka ledčických občanů. Situaci „zachraňovali“ přátelé – baráčníci z Veltrus. Byli bychom rádi, kdyby tradice spolku ŘIP převzaly i příští generace Ledčičáků, které budou mít na co navázat. I když jednatel spolku ŘIP pravidelně na výročních schůzích říká, že jejich činnost je nevalná, přece jen jeho členové chodí na brigády, pravidelně organizují sběr železného šrotu a další. V každém případě je z hlediska zachování lidových tradic a zvyků existence spolku pro naši obec nenahraditelná.

Připravujeme pro vás

Kulturní program

- **V neděli 30. 9. 2012 od 7.30** Svatováclavská poutní mše svatá v kostele sv. Václava v Ledčicích.
- **Ve čtvrtek 4. října 2012** beseda a posezení s lidickými dětmi – od 13.30 pro žáky základní školy a od 15.30 **NEJEN** pro seniory v klubovně ZŠ
- **V neděli 28. října 2012** „Vítání občánků“ od 14.30 v klubovně ZŠ
- **Sobota 3. listopadu 2012** zájezd do Polska
- **Ve čtvrtek 22. listopadu 2012** beseda s plk. v. v. Pavlem Vranským, válečným veteránem, bývalým příslušníkem RAF a jedním z posledních žijících bojovníků od Tobruku - od 13.30 pro žáky základní školy a od 15.30 **NEJEN** pro seniory v klubovně ZŠ

Lidické děti přijedou do Ledčic

Dne 4. října 2012 se od 13.30 hodin v budově naší školy uskuteční beseda s lidickými dětmi, které přežily vyhlazení této obce na Kladensku. Podnětem k setkání se stala návštěva ledčických školáků v naší knihovně, do níž přišli se seznamem povinné literatury. Byla na něm rovněž krásná knížka Zdeňky Bezděkové Říkali mi Leni, pojednávající o osudu české dívky, dané za nacistické okupace naší vlasti k poněmčení.

Setkání lidických dětí s našimi školáky, připravené ve spolupráci Obecního úřadu Ledčice, ledčické základní školy a knihovny s Památníkem Lidice a Českým svazem bojovníků za svobodu, bude natáčet Česká televize.

Po malé přestávce - v 15.30 hodin - si s lidickými mají možnost popovídat naši senioři v rámci akce Senior klubu. Srdečně zveme i ty, kteří ještě v důchodu nejsou. Využijte jedinečné možnosti poznat lidi, kteří na vlastní kůži pocítili nacistickou zvlášť - lidické děti. Přijedou Marie Šupíková, Jana Hanzlíková a Pavel Horešovský.

Stručně o Lidicích

Letos uplynulo 70 let od vyhlazení obce Lidice 10. června 1942. Pod smyšlenou záminkou podílu některých jejích obyvatel na organizaci atentátu na tehdejšího zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha, byli muži z Lidic zastřeleni u tamního Horákova statku, ženy poslány do koncentračního tábora Ravensbrück a obec byla srovnána se zemí.

Nejtragičtější připomínkou utrpení lidických obyvatel je osud dětí. V tělocvičně kladenského Gymnázia, kam byly nahnány s maminkami, jim byly násilně odebrány a autobusem odvezeny na nádraží, pak jely vlakem do Lodže, kde žily tři týdny ve sběrném táboře.

Nejmenšímu dítěti byl 1 rok a 6 dní, nejstarší hoši byli do 15, dívky do 16 let. Dne 2. července bylo rozhodnuto o jejich osudu. Několik dětí dostalo korespondenční lístky, aby napsaly svým příbuzným. Poté byl vydán rozkaz o převozu do vyhlazovacího tábora do polského Chelmnů nad Nerem.

Přivezené oběti byly do zdejšího zámečku přiváděny s tím, že pojedou dále. Musely se svléknout, ponecháno jim bylo jen prádlo, ručník a mýdlo, aby se mohly před cestou vykoupat. Nato byly odváděny do nákladního auta zvlášť upraveného pro 80-90 osob, kde byly během osmi minut usmrceny výfukovými plyny. Zde končí poslední stopy lidických dětí.

Ze 105 lidických dětí zůstalo naživu jen 17. Devět bylo adoptovaných německými rodinami a 7 nejmenších do 1 roku se dostalo do Prahy do německého dětského domova. Jeden chlapec zde zemřel. Po lidické tragédii se matkám narodilo 7 dětí, naživu zůstaly jen dvě. Jeden chlapec se narodil v koncentračním táboře, ale po porodu byl ihned usmrcen.

Traumat z koncentračního tábora se lidické ženy, které přežily, zbavovaly ještě dlouho po válce. Se ztrátou svých nejbližších - dětí, rodičů, sourozenců - se většina z nich nevyrovnala do konce života

* * *

Paní **Marie Šupíková** jako téměř desetileté děvče byla v kladenském reálném gymnáziu násilně odebrána matce, deportována do lodžského přesídlovacího tábora, kde byla náhodně vybrána k tzv. poněmčení. Do Československa se vrátila až v srpnu 1946, čtyři měsíce před smrtí maminky. Jako svědkyně vystoupila před Norimberským tribunálem.

Pavlovi Horešovskému bylo 16 dní, když byly Lidice 10. června 1942 vypáleny, do května 1945 byl umístěn v německém domově v Praze- Krči. Měl štěstí v tom, že po válce se setkal alespoň s maminkou.

Návratu k ní se dočkala rovněž **Jana Hanzlíková**, druhé nejmladší přeživší lidické dítě, narozené až po smrti svého otce v září 1942. S maminkou se setkala teprve v květnu 1946, kdy byla vrácena z mateřské školy na Zbraslavi.

ze 105 dětí	82 dětí zemřelo v Chelmnů
	6 dětí zemřelo v kojeneckém ústavu
	17 dětí se vrátilo domů

Na co se můžete těšit?

Na listopad letošního roku pro vás ve spolupráci s Českým svazem bojovníků za svobodu (ČSBS) připravujeme besedu s válečným veteránem plk. v. v. Pavlem Vranským.

Seznamte se – plk. v. v. Pavel Vranský, válečný veterán

Pavel Vranský se narodil 29. dubna 1921 v Lipníku nad Bečvou. Do národního boje za osvobození Československa se zapojil krátce po okupaci přechodem hranic do Polska dne 16. května 1939. Prezентовán v Krakově u tzv. Polského legionu. Dne 19. září 1939 byl zajat Rudou armádou. Pobyť v SSSR: Kameněc Podolsk, Jarmolince, Oranky, Suzdal do dubna 1941; Střední východ 11. pp. Východní od 1. května 1941, s nasazením v západní poušti Marsah Matru 31. května 1941; Sýrie 24. června 1941; Tobruk od 21. října 1941 do 7. dubna 1942; 200. čl. protiletadlový pluk, prapor 501 Beyrout 24. dubna 1942 do 21. října 1942; čl. letectvo v rámci RAF, výcvik od 1. ledna 1942 do 9. dubna 1944; 311. peruť, palubní telegrafista/střelec, radarový operátor od 9. dubna 1944 do srpna 1945.

Je jedním z mála posledních účastníků bojů u Tobruku.

Pavel Vranský po válce vystudoval VŠ dopravní. Členem ČsOL je od r. 1946 a členem ČSBS od r. 1949. Je dlouholetým aktivním funkcionářem Československé obce legionářské a Českého svazu bojovníků za svobodu a místopředsdou ÚV ČSBS a předsdou Sdružení

zahraničních vojáků při ČSBS ve 2. světové válce.

V řadách ČsOL i ČSBS, mezi bývalými příslušníky československé armády působícími v zahraničí, a to jak na východě, tak na západě, má vysoký morální kredit. Dosud aktivně působí ve školách v místě svého bydliště, kde při besedách s mládeží předává své bohaté životní zkušenosti s bojem za národní svobodu. Dne 5. května 2005 mu bylo uděleno čestné občanství obce Horoměřice.

Československá a česká vyznamenání:

Čs. Válečný kříž 1939 2krát; Čs. Medaili za chrabrost 3x; Čs. Vojenskou medaili za zásluhy I. stupně; Záslužný kříž MO III. stupně; Vojenskou pamětní medaili č. 16154 se štítky VB a AV; Pamětní medaili MO k výročí osvobození; Pamětní medaile ČSBS a ČsOL k výročí osvobození.

Zahraniční vyznamenání:

Britská:

The Afrika Star se štítkem 8th Army; The Air Crew Europe Star se štítky France, Germany; The War Medal 1939-1945

Polská:

1939-1945 Polskie siły bronie na zachodě se štítkem Tobruk

Nasazení 11. československého pěšího praporu při obraně Tobruku

Nejdůležitější bojové nasazení 11. československého pěšího praporu - Východ pod velením podplukovníka Karla Klapálka na Středním východě byla účast na obraně důležitého středomořského přístavu Tobruku od 22. října 1941 do 7. dubna 1942. V době, kdy čs. jednotka byla vyslána do Tobruku, bránila tuto strategickou pevnost na cestě do Egypta a k Suezskému průplavu anglická vojska proti přesile obléhajících německých a italských divizí. Tobruk byl obehnan důmyslnou obrannou linií pevnůstek vybudovaných italskou koloniální správou. Čs. jednotka v počtu asi 800 vojáků byla přidělena k polské brigádě, která hájila důležitý západní úsek, který byl považován za těžce udržitelný, protože nepřátelé drželi výhodné

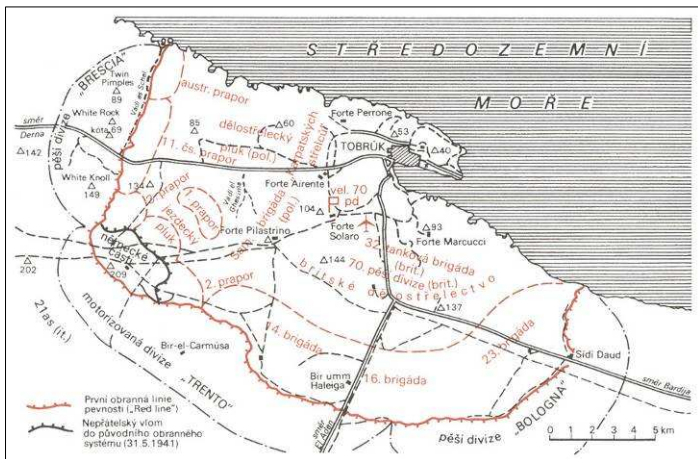

pozicím i za ně.

V listopadu převzal operační velení nad armádami osy v severní Africe slavný německý generál Ervín Rommel a připravoval dobýt pevnosti Tobruk, která stála v cestě jeho plánů na postup do Egypta a k Suezskému kanálu. Avšak několik dní před tím, než mohl začít, předešla ho ofenziva britské 8. armády, ke které patřily i jednotky v obléhaném Tobruku. Při této ofenzivě dostala tobrucká posádka úkol, aby vlastním výpadem prolomila obklíčovací okruh na jihovýchodním perimetru a spojila se s postupujícími britskými jednotkami. V souvislosti s tímto úkolem měli příslušníci čs. praporu všemi prostředky kontrolovat, odhalit a znemožnit každý nepřátelský pokus o přeskupení sil na hlavní bojiště. Dále měl polský útvar, ke kterému patřila i čs. jednotka, v okamžiku, kdy britské jednotky nastoupí k průlomu nepřátelských pozic na jihovýchodě, zahájit odlehčovací útok.

Tento výpad se uskutečnil 21. listopadu. Prudké boje včetně četných náletů střemhlavých bombardérů pokračovaly a vyvíjely se z počátku v neprospěch obránců. Po porážce německo-italských sil v bitvě na jihovýchodě od Tobruku musely německé a italské oddíly pod tlakem polské brigády a našeho praporu na západním úseku fronty ustoupit a o den později nastoupila jedna posílená rota praporu k výpadu a pronásledování ustupujícího nepřítele.

V lednu 1942 byla 2. rota praporu pověřena ochranou hlavního stanu britského XII. sboru a dostala se až k městu Derna. Fronta se ustálila a čs. jednotka v Tobruku byla dále sužována bombardováním. Zvláštní nebezpečí tvořila minová pole, která občas zavál písek, jakož i velký liják s povodní, který odnesl vše, co mu stálo v cestě. Ostatní rotby byly nasazeny k střežení některých letišť a vybudování obrany proti případným výsádkám a také k ochraně tobruckého přístavu. Nepřítel dostal posily a koncem ledna znovu nastoupil a blížil se k Tobruku.

Více najdete na <http://www.zasvobodu.cz/news/tobruk/>

postavení na pahorku Ras-al-Madauuar, které původně patřilo do obranné soustavy Tobruku, a z kterého bylo možné ovládnout celý tento úsek fronty. Čs. jednotce byl vymezen úsek v délce 5,7 km, který se opíral o 13 pevnůstek. Přední nepřátelské linie byly vzdáleny v některých místech pouhých 80 m. Do úseku patřila i vybudovaná silnice Derna - Tobruk, kterou čs. vojáci museli bránit proti možnosti proniknutí nepřítele do Tobruku. Celý tento západní úsek byl pod častou dělostřeleckou palbou a do prostoru bráněného čs. jednotkou padlo týdně až 2400 dělostřeleckých granátů a min. Kromě neustálé pohotovosti podnikali čs. vojáci každodenně průzkumné a výzvědné hlídky k nepřátelským

Čs. jednotka se na krátkou dobu vrátila do svých bývalých postavení na obranném perimetru. Bojové vystoupení 11. československého pěšího praporu v Tobruku 10. prosince 1941 skončilo, ačkoliv prapor zůstal v pevnosti až do 7. dubna 1942, nejprve ve svazku britské 16. pěší brigády (od 11. do 31. prosince), později u 38. indické pěší brigády. Poté byla jednotka jako poslední z původních obránců obklíčeného Tobruku vystřídána.

Během svého pobytu v Tobruku měl čs. 11. prapor Východní 14 padlých, 26 těžce zraněných a 55 lehce zraněných vojáků.

Pohled do historie

Před 75. lety skonal náš největší státník

Miroslav Sígl

Celá naše země a všichni její uvědomělí občané vzpomínají velmi často a při různých příležitostech život a dílo našeho prvního prezidenta – Osvoboditele T. G. Masaryka – pedagoga, politika, státníka a filozofa. Letos je tomu již 75 let, kdy jsme se my starší s ním loučili naposledy. Nelze nikdy zapomenout na ono smuteční rozloučení s tímto velkým občanem, který byl 17krát navržen na Nobelovu cenu míru a třebaže se jejím nositelem nestal, zůstává v srdcích, památkách, filmech, na fotografiích, v knihách, pomnících, stezkách, náměstích a ulicích v mnoha zemích světa, kde jméno TGM připomíná jeho velikost.

Velmi pozorně jsme tehdy v září 1937 poslouchali zprávy našeho rozhlasu o zdravotním stavu milovaného prezidenta – jak ve školách, tak doma v rodinách. Nejen můj tatínek (bylo mi 11 let), ale i učitelé ve škole nám s obavami říkali: Dokud bude živ Masaryk, tak bude mír, Hitler s válkou nezačne...

Bylo úterý 14. září, kdy se rozezněly umíráčky kostelů ve všech našich místech, na vesnicích a ve městech. Nikdy na ty okamžiky velkého smutku nezapomenu. Odešla velká osobnost, záruka, ale zejména také věčný symbol morální velikosti s největší autoritou, jakou si lze představit. Pranic jsem se nedivil slzám mé maminky a naší třídní učitelky v předtuše čehosi neblahého, co bude následovat...

Bylo opět úterý 21. září, kdy se konal státní pohřeb nejmilovanějšího člověka v naší první republice. V Plečnickově sloupové síni Pražského hradu zněl Svatováclavský chorál, všichni jsme se modlili „Otčenáš“ a sledovali poslední cestu zemřelého až do Lán. „Cesta devíti hodin“ – tak ji nazval Karel Čapek ve své úvaze, a verš Jaroslava Seiferta „To kalné ráno, to si pamatuji, mé dítě...“ a celá jeho báseň jsou dodnes neodmyslitelné od oněch smutečních okamžiků našeho národa.

Všechna dosavadní ohlédnutí, bohaté studie, svědectví a vzpomínky nás provázejí a jsou pro nás ustavičným povzbuzením do našich životů. S myšlenkami TGM jsme přečkali krutou válku s miliony obětí a nacistickou okupaci s tisíci umučených a uvězněných, s myšlenkami, které nám hned v prvních dnech osvobození v květnu 1945 připomínal pokračovatel v díle TGM – prezident Edvard Beneš - jsme vydrželi léta komunistické totality, kdy se jménem TGM na rtech a v srdcích umírali rovněž naši čestní lidé, velcí vlastenci.

Dožili jsme se veliké společenské a politické změny, žijeme po mnoha strastiplných desetiletích opět ve svobodné a demokratické republice, jejíž atributy jakoby jen zpovzdálí připomínají vše, co bylo spojováno a dodnes je spojováno s republikou 1918-1938 a jejím představitelem.

Hledáme opět nového prezidenta, který by stál v čele našeho státu, získal si tak naše sympatie, naši úctu. Do čela se hlásí hned několik kandidátů a kéž by si každý z nich byl vědom morální velikosti, úcty a autority, jakou se vyznačoval ten, s nímž bude poměřován, ať se mu to bude hodit do jeho programu anebo nikoliv. Ta laťka prezidentování v naší zemi byla kdysi na samém počátku postavena velmi vysoko. Pokoušel se jí alespoň dosáhnout některými svými činy polistopadový první prezident, zatímco jeho nástupce sice slovně se k odkazu TGM hlásí, uděluje řády s jeho jménem, klade věnce a vydává své projevy, má u české veřejnosti jen problematickou polovinu důvěry. Dodnes se v mnoha pořadech, při různých příležitostech - a to nejen u nás doma, ale v celém světě - připomíná epizoda s odcizeným perem, která znevážila nejen úřad prezidenta a představitele země, ale celou naši zemi.

Jakého slovníku jsme se to dočkali u našich politiků, z nichž žádný dosud neproklazuje charakteristiku státníka!? V našich nejvyšších orgánech a z parlamentních jednání se na nás valí tolik sprostoty, neúcty, arogance, hulvátství a vyhrožování, jaké si naše země nepamatuje. Až na samé lidské dno se dostali mnozí zvolení zastupci nás občanů, a to v důsledku svého doslova „zblblnutí“ mocí, z titulu svého politického a funkčního vlivu. Mají ještě vůbec právo být našimi ti poslanci, kteří se navzájem urážejí výrazy, jež slušná média vytečkovávají anebo televize či rozhlas je přecházejí písknutím?

Prý naši republiku diriguje plukovnícká či estebácká klika, je v rukou „éméééerikn“ firem, jde o mafiánský systém, vyžíraný bandou obálkářů (nový výraz pro úplatkářství) v pozadí s blbečky, ubožáky, skety a debily, kterým je vhodné rozbít hubu, když ji otevrou... Toto je nepatrný zlomek z výraziva, které používají někteří současní politici.

Jak a čím chtějí být příkladem, jak a čím si chtějí získat a udržet svou chatrnou důvěru? Nemohl jsem jinak, než dospět v článku k 75. výročí úmrtí TGM k těmto závěrům. **Demokracie není libovůle a násilí, demokracie se zakládá na myšlení a pozorování, z každého dne, z každého počínu politiků chceme cítit přemýšlení a ustavičné přesvědčování o základních požadavcích společenského života, o jejich naplňování v propracovaném systému – to jsou myšlenky TGM, jehož vzpomínáme.** Humanita jako princip ve vztazích člověka k člověku, ale i ve vztahu státu k občanovi. Humanitní zákony platí pro každého. Autorita v demokracii neznamená povýšenost a výsady, ale především politickou a vědomostní odbornou způsobilost a kvalitu. I to říkal Masaryk! Každý člověk se musí postavit za všech okolností na odpor proti ohrožování fyzického i duchovního života, ať přichází od kohokoli. Každý se má bránit násilí. Opozice musí kontrolovat každý krok vlády a politických stran. Největší chybou opozice je plané vyhrožování.

Lidé potřebují mít uznávané vůdce, nejen myslitele, takové jedince, kteří vystupují ve svých oborech se znalostí a odpovědností, takové si lidé rádi přímo a vědomě osvojují. Uznávají myslitele, kteří cítí otázky i bolesti doby, ve svých postavách odhalují budoucnost. Politik by měl tvořit jako básník, politik je prorok a tvůrce. To jsou další myšlenky TGM, které mne napadají v uvedených souvislostech, vzpomínám-li na našeho největšího politického myslitele a státníka.

Jak to říkal Jan Masaryk?

Miroslav Sígl

Všechno má svoji historii a bylo by to proti mému myšlení, kdybych pouze ocitoval, co v současné době putuje po internetových stránkách na všech různých serverech. Společenská situace v naší zemi přivádí některé jedince, kteří sledují naši politickou scénu a všechny tzv. kauzy, k nejrůznějším činům. Jednou z těchto iniciativních a pozitivních aktivit jsou diskuse na téma, zda se máme ještě z čeho radovat, zda existují ještě šťastní lidé, co je to vůbec štěstí, o kterém se už toho tolik napsalo? V mé internetové schránce se objevil právě nyní e-mail s tímto zněním:

Pustila jsem se do prázdninového uklízení skříní a našla jsem něco, co mě potěšilo i dojal. Jmenuje se ten text Recept na štěstí Jana Masaryka. Bohužel nevím, kdy to sepsal – asi za války nebo těsně po ní. Nedá mi to, abych to všem svým milým neposlala s přáním hezkého zbytku léta.

Jak bych ta slova, ony výroky, onen „recept“ neznal už dávno! Je tomu přesně 15 let, kdy se na mne obrátil můj dnes již zesnulý přítel, šéfredaktor Jaromír Hořec, zda bych mu nepomohl s redakcí chystané knihy Viktora Fischla Hovory s Janem Masarykem. Učinil jsem tak ochotně, kniha v následujícím roce 1996 vyšla v nakladatelství Riopress, které po listopadu 1989 založil a vedl náš společný velmi dobrý přítel a kolega Jaroslav Kalát, dnes již rovněž není mezi námi. V tiráži mé jméno nenajdete, protože obligátně byl uveden jako redaktor edice pamětí, vzpomínek a dokumentů Jaromír Hořec. Neměl jsem mu to za zlé, ale v knize hned na první stránce je můj záznam zřetelný: „Tuto knížku jsem korigoval v létě 1996 na chalupě v Obříství. Datum 14. 11. 1996.“

Proto mohu sdělit všem, kteří šíří „Desatero Jana Masaryka“ bez znalostí bližších podrobností, některé alespoň základní údaje. Především autor Viktor Fischl (1912–2006) je zároveň českým, židovským a izraelským spisovatelem, který vystudoval sociologii a práva na Univerzitě Karlově v Praze, byl parlamentním sekretářem menšinové Židovské strany, redigoval týdeník Židovské zprávy (v předválečné republice žilo u nás 335 000 Židů), ale jinak byl novinářem tzv. „na volné noze“ a spolupracoval i s jinými médii, zejména psal ještě pro náš rozhlas. Do roku 1938 mu vyšly také sbírky básní (Člověk na mezi, Kniha nocí a Hebrejské melodie).

Samozřejmě, že velmi podrobně sledoval, co se děje v sousedním Hitlerově Německu, jakým útokům a pronásledování jsou vystaveni tamní Židé. Také věděl, že to byla především zásluha T. G. Masaryka, že se u nás Židé těšili všem demokratickým svobodám, dokonce se v Praze konaly tři světové sionistické kongresy, nikdo nesměl být za svůj původ a náboženské přesvědčení pronásledován. Avšak po smrti TGM a následujícím mnichovském diktátu v září 1938 a v prvních dnech nacistické okupace (14 dnů poté, co vtrhl Hitler do naší země v březnu 1939) neváhal ani okamžik. Emigroval se svou ženou (Stellou Bergerovou) a dětmi do Velké Británie jako mnozí jeho předchůdci a následovatelé.

Okamžitě se v Londýně přihlásil k účasti na zahraničním odboji, nabídl své služby exilové vládě Edvarda Beneše, pomáhal při deportaci nejméně dvěma stovkám lidí z okupovaného protektorátu, zejména jim opatřo-

val britská víza a připravil jim příznivé přijetí a existenční zabezpečení. Jeho úžasné pracovitosti, skromnosti a obětavosti si všímal čím dál více Jan Masaryk (1886–1948), který byl v letech 1925–1938 v Londýně čs. velvyslancem a poté ministrem exilové vlády.

Zákonitě došlo k tomu, že Viktoru Fischlovi nabídl práci ve svém malém, ale nesmírně významném londýnském úřadě, přestože ještě tehdy neměl oficiálně uznaný status. Angličané znali velmi dobře Jana Masaryka, tiše souhlasili s tím, aby nadále držel londýnské velvyslanectví pro vládu, o níž byli přesvědčeni, že se brzy ustaví.

Víte, jaká byla první slova, když za ním Viktor Fischl přišel: „Vidět Žida, který se nepřestává usmívat, to dnes člověku dělá dobře. Keep smiling, příteli! To je důležitější než všechno ostatní...“ A usměvavý spisovatel se k tomu vyjádřil: „Tisíce lidí se pokládají za intimní přátele Jana Masaryka. Těžko jim to zazlívát, neboť sotva lze nalézt člověka, který by byl laskavější ke každému, s nímž se setkal. Jeho usměvavá božnost dovedla přesvědčit každého po prvních deseti minutách, že smí Masarykovi říkat prostě Jan a pokládat ho za přítele na život a na smrt. Usmál se také na vás, poplácal po rameni, řekl vtip, povzbudil vás, snažil se přemýšlet s vámi, co by se dalo dělat s vašimi starostmi. Když vám podal na rozloučenou ruku, muselo se vám zdát, že odcházíte od přítele, na kterého se můžete spoléhat...“

Jenomže Viktor Fischl znal příliš dobře a příliš dlouho Jana Masaryka, aby věděl, že jen několik málo lidí měli právo pokládat to, co je s ním vázalo, za pouta skutečného intimního přátelství. A skromně přitom říká: „Nebyl jsem jeden z těchto několika šťastných. Měl jsem jen štěstí, že jsem směl pracovat s ním v jeho blízkosti několik posledních let jeho bohatého a intenzivního života.“

Jan Masaryk znal Viktora Fischla jako spisovatele již dříve, než mu nabídl místo na ministerstvu a neměl k němu onu nedůvěru, kterou choval k profesionálním diplomatům. Měl mnoho důkazů o jeho loajálnosti a osobní věrnosti, vážil si Fischlovy nezávislosti, že se neostýchal říci mu, co si myslí, když měl pochybnosti o některém ze svých rozhodnutí, které chystal. Jan Masaryk – říká Viktor Fischl – nic nenáviděl tak, jako služebníkování a bezpáteřné přitakávání, tak časté mezi byrokraty.

Tady jsou zdroje vzniku Fischlovy knihy Hovory s Janem Masarykem. Vyšla poprvé v roce 1952 v Izraeli, potom následovala vydání v USA, Německu a ve Švýcarsku. Škoda, že se jejího vydání Jan Masaryk nedožil. Sotvaže se její autor vrátil do své původní vlasti v únoru 1990 jako člen izraelské delegace k podpisu vzájemné smlouvy o obnově diplomatických styků, bylo přirozené, že si prohlédl Černínský palác v Praze a také místo, kdy tehdy v březnu 1948 stál čestnou stráž u katafalku Jana Masaryka. Zhlédl i jeho bývalý byt, který přes čtyřicet let zůstal neobydlen. Jakoby se tehdejší mocipáni báli, že tu straší duch.

Byl také potěšen zájmem o jeho knihu, aby se myšlenky Jana Masaryka dostaly do rukou co největšího počtu zejména mladých lidí. Znovu si je sám autor četl a rozhodl se nezměnit na nich naprosto nic. Naopak uvítal, že hlas Jana Masaryka, který by neměl nikdy zaniknout, že i nová pokolení, která už Jana Masaryka nepoznají, budou čerpat nejednu životní moudrost a povzbuzení zít...

Měl tedy upřímnou radost, že se dočkal českého vydání, které vyšlo k 110. výročí narození Jana Masaryka. Měl jsem to štěstí, že jsem mohl být částečně přítom, že jsem byl jedním z prvních čtenářů úsměvné knížky s těmito kapitolami: O svobodě, O komunismu, O demokracii, Velmocí a malé národy, Válka a mír, O humanismu, O židovské otázce, O věcech duchovních, O zemích a národech, O slavných lidech a státnících – nu, a také kapitola O umění žít, z níž pochází ono „desatero“. Uvedu přesnou citaci z oné knihy, protože v těch textech si různí jejich autoři přizpůsobují jejich výklad - ve snaze být originální.

Také ono má svou zajímavou genezi. Lidé posílali Janu Masarykovi desítky všelijakých dotazníků a otázek pro ankety a ptali se ho na všechno možné. Například „Proč se kráva nepotí?“ a on nato: Někteří lidé si myslí, že musí být za každou cenu originální. Ale nikdo se mě ještě nezeptal na recept na štěstí. Kdyby se mě někdy zeptali, musel bych jim to vypočítat, jak to dělá prezident Beneš – za první, za druhé... za sedmadvacáté. Protože on člověk musí myslet na moc věcí, když chce být opravdu šťastný. Teď chcete slyšet ten recept. Dobře. Zkusím. Tak ono to je nějak takhle:

Za první: Človče, snaž se mít rád lidi! Mysli víc na ně než na sebe. A pamatuj si, kdykoli někomu pomůžeš - někomu, kdo si to zaslouží – budeš mnohem šťastnější. Tohle je první přikázání.

Druhé přikázání: Budeš si opakovat první přikázání desetkrát za den! Budeš si říkat třikrát denně k snídani, k obědu a k večeři, že nechceš být kříženec mezi Einsteinem a Napoleonem. Taky, že toto není důležité, protože ono i nejmenší kolečko v mašině je důležité a dělá svou práci, když se pořádně točí. Zkrátka, musíš mít v sobě co nejvíce pokory. Poněvadž pak tě nebude žádný neúspěch žrát. Nebudeš myslet na bobkové věnce, ale na to, abys byl užitečný.

Za třetí: Proboha tě prosím, človče, směj se taky někdy. Já vím, že život není zrovna cirkus, ale taky to není mučirna. Tak proč ksakru musíš dělat dojem, žeš utek z nějakého kusu od Ibsena? A moc nehloubej. Ono by to i s Hamletem dopadlo líp, kdyby se byl někdy taky zasmál.

Za čtvrté: Zkus dělat, co opravdu děláš rád. Když nemůžeš být astronom ve dne, tak se dívej na hvězdy aspoň v noci.

Za páté: Nebuď numismatik! Ono je mnohem lepší sbírat zkušenosti a silné zážitky než prachy.

Za šesté: Koukej kolem sebe na každém kroku a nauč se těšit z malých věcí. Kdo ví, jak se dívat na věci, ten může najít na jednom záhonu v zahrádce za barákem víc krásy a prožít přitom mnohem víc, než by viděl a prožil druhý, kdyby jel třikrát kolem světa.

Za sedmé: Zajímej se o co nejvíc věcí! O všechno! A hlavně o každého. Ono se i na tom nejnudnějším chlapovi najde něco zajímavého.

Za osmé: Nerozčiluj se! Rozčilení není program, jak říkal můj táta. Nevybouchni pro každou blbost. Když ti někdo šlápne na kuří oko, nemusíš mu proto šlápnout na krk. On to třeba tak nemyslel.

Za deváté: Musíš mít nějakého koníčka. Třebas se nauč z paměti jízdní řády všech vlaků na celém světě. To je mi jedno. Ale mít koníčka, je náramně důležitá věc. Pomůže to člověku, aby tak někdy vypřáhl.

Za desáté... Ale počkejte. Já to nemůžu namačkat všechno do desatera přikázání. On člověk musí dělat moc a moc věcí, když chce být šťastný. Tak lituju. Já vám to takhle jako prezident Beneš nemůžu všechno vyjmenovat. Jistě na moc důležitých věcí zapomenu. Ale aspoň takhle. Spočítejte si to sám.

Tak nikomu nic nezavídejte, ono to nepomůže. Nezavírejte se nikdy do své skořápky, ať je sebekrásnější. Tělo chce být také šťastné. Tak s ním chodte na čerstvý vzduch. Zdraví je náramně důležitá věc. Ne že by nemocný člověk nemohl být šťastný. Já poznal v životě moc lidí, co se jen tak drželi jako pára nad hrncem, i mrzáky a lidi s těžkými nemocemi, kteří byli přesto šťastnější než my dva. Ale zdravý člověk může žít ještě plnějším životem. A znovu: nezavírat se do sebe. To je to nejhorší. Ale to se ví, tohle je zas jen to, co jsme řekli v prvním přikázání. Zkus to, člověče, mít rád lidi. Když je budeš mít opravdu rád, budeš vždycky radši dávat než brát. A dávat, to neznamená jen rukavice k svátku a bačkory k Ježíšku. To znamená dávat taky to, co je v tobě. Tady a tady. (Ukázal na srdce a hlavu.) To je dobré. To nejlepší, co je v tobě. Dělit se o život. To je ono.

Jo, ale ještě jedna věc – za sedmadvacáté: Nemysli si, že podle tohoto receptu budeš zaručeně šťastný člověk. Ono se k tomu potřebuje taky trochu štěstí. Potřebuje se k tomu například trochu tohoto vzácného koření, kterému se říká láska. A tohle nedostanete na lístky a taky nekoupíte na černém trhu. Na to musíte mít štěstí. Buď to najdete, nebo ne. Dobrá kuchařka dokáže upéct něco dobrého i bez těch předepsaných osmi vajec. Když to musí být, můžete přidat místo tohoto koření jiné, kterému se říká všelijak. Moudrost, rezignace, brát život, jaký je, a ještě všelijak jinak. Však víte, co si myslím.

***

Jenomže, vážení, v té knížce jsou i v ostatních kapitolách další moudra Jana Masaryka. Například vysoce aktuální: Nevěřte v politice nikdy lidem, kteří křičí na svou ženu. Když nemá chlap rád vlastní ženu, tak jak po něm chcete, aby měl rád lidi vůbec? Nebo: Nejvíc ze všeho člověk potřebuje svobodu, chce volně dýchat. Je nešťastný, když se s ním oře, když si nemůže okopávat zahrádku, jak on sám chce, když mu kážou, aby pěstoval mrkev zrovna, když se těšil na kedlubny...

Anebo ještě jeden citát z oné knihy: Mám pochybnosti o tom, že by totalitní režimy dokázaly zvýšit životní standard. I kdyby dokázaly dát každému soukromý bazén a vlastní helikoptéru, nikdy mu nedají osobní svobodu... Jak chcete vychovávat národ bez tradice svobody?

Jan Masaryk nikdy nemohl zapomenout na pocity, když se vrátil z Moskvy, kde musel vyslechnout Stalinův kategorický zákaz přijetí Marshallovy pomoci. „Vapros družby! Tak nám to Stalin servíroval – otázka spolenectví. Taky nám mohl říct: Buďto budete tančit, jak já pískám, anebo pocítíte moje bicepsy...“ (Opět jen pro upřesnění: šlo o plán evropské obnovy, který přijal Kongres USA v dubnu 1947 a v červenci téhož roku došlo k oné neblahé události, kdy se naše země na dlouhá desetiletí stala satelitem totalitní komunistické nadvlády sovětského Ruska.)

Jak to říkal Jan Masaryk? Hlavy vzhůru a dej vám Pánbůh dobrou noc. To si ještě dovolily Lidové noviny 14. března 1948 citovat jeho slova...

Namátkou si vzpomínám na výzvu Petra Majera, který před pěti lety 11. července 2007 hledal nakladatele pro svoji knihu právě na tomto serveru Pozitivních novin. Její název: Šťastní lidé žijí déle aneb Malá kniha o štěstí. Vyzpovídal tehdy 27 známých i neznámých osob a osobností. Co si za slovem štěstí představují. Nevím, jak jeho výzva dopadla a také nevím, zda si někdo z těch dotazovaných vzpomněl na Masarykovo desatero.

Ať tak, či onak. Žijeme ve svobodné a rádoby demokratické republice. Mnozí z nás jsou nešťastní a proto se objevuje houfně po internetu a v e-mailové poště mimo jiné také Desatero Jana Masaryka. Je tu na jednu znovu s námi! A je to velmi dobře si ho připomenout.

Stůj, noho, posvátná místa jsou, kamkoli kráčíš

Ivanka Plicková

Podřipský region představuje soubor mimořádných hodnot krajinářských, geologických, botanických, půdních, zoologických, klimatických a historických. Kromě toho má také hluboký obsah duchovní; svého neza-měnitelného genia loci. Naši předkové tuto krásnou část země objevili, velmi úzce spjati s přírodou ji začali vyu-žívat, obdělávat a zvelebovat, aby ji (byť třeba jen podvědomě) odevzdávali svým potomkům „od pokolení do pokolení“. Oni to byli, kdo stvořili zdánlivě skromné předměty, které ukryty pod zemí přetrvaly věky.

Že Podřipsko představuje dlouhodobě sídelně exponovanou, velmi zajímavou oblast, vyplývá také z toho, kolik významných osobností české archeologie tady působilo. Tím nejznámějším byl obrozenec kněz a nadšený ar-cheolog, Václav Krolmus (1790-1861), který inspirován spisovatelem, kronikářem a velkým fabulátorem nej-starších českých dějin Václavem Hájkem z Libočan, navštívil roku 1853 podřipskou Ctiněves, aby tu našel hrob

Praotce Čecha.

Jak známo, oblíbený renezanční fantast Hájek neměl rád v historii „bílá místa“, a tak si mnohé dobýval podle svých představ: „Roku 661 kníže Čech umřel. Třetího dne ho nesli na západ. Na jeho počest tu postavili ves Ctiňoves.“ A bylo to, Hájek mýtického Praotce „pochoval“, kam potřeboval.

Páter Krolmus v touze kýžený hrob najít, vesnici navštívil a věřil, že v poli za místním chrámem „čtyřicet dva kroků směrem východním od hřbitovni zdi kostela svatého Matouše leží hrob Praotce Čecha na bývalém poli pachtýře Černého“. Zřetelný „kopeček“ (snad pravěkou mohylu) tehdy prokopali a objevil kamenný vrtaný sekeromlat (o kterém se domníval, že to je Čechův „palcát“) spolu s fragmenty kera-mických nádob. Byl naprosto přesvědčený, že našel hledaný hrob a že tím tak potvrdil Hájkovu „teorii“. Krolmus netušil, že objevil předmět mnohem starší, než kdyby opravdu pocházel z období příchodu Slovanů.

Na Podřipsku působila také skupina archeologů vedená rodákem ze Mšena u Mělníka, Josefem Ladislavem Pičem (1847-1911), která mimo jiné odhalila ve Straškově hroby ze starší doby železné.

Protože jenom pouhý přehled podřipských archeologických nálezů by vydal na tlustý svazek, zmíním zde jen některé.

Jak dokazují výzkumy, byla nejstarší lidská populace (lovců a sběračů) poměrně řídká. Na území dneš-ních Čech se jich pravděpodobně pohybovaly řádově jen stovky. Proto jako blesk z čistého nebe zapůsobily zprávy o průběhu a výsledcích archeologického výzkumu Ivany Sýkorové a Jana Fridricha z pražského Archeo-logického ústavu v oblasti budoucí pískovny v Račiněvsi. Dne 28. září 1977 byl objeven nález světového vý-znamu. Díky záchrannému průzkumu tady odkryli stanoviště staropaleolitických lovců, kteří v deltě Paleovltavy, kdy jedno z jejích ramen protékalo jižně od Řípu (přes dnešní Račiněves a Ledčice), měli svou sezonní pravěkou „loveckou stanicí“ či „základní tábor“. Zdá se totiž pravděpodobným, že se sem lidé za dobrým úlovkem opako-vaně vraceli. Takových míst se na celém světě nachází jen několik.

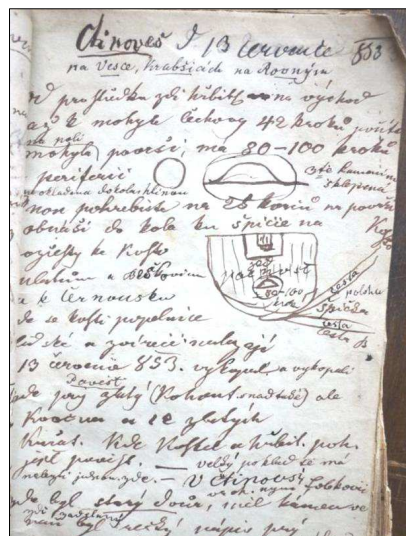
Na dně zkoumané račiněveské lokality byly rozpoznány kosterní pozůstatky pravěkého slona lesního, hyeny, vlka a dalších zvířat. Na základě nalezených artefaktů (kamenné industrie, zbytky ohnišť, kosti znatelně poznamenané člověkem) bylo dokázáno, že tu se zvířaty „bok po boku“ pobývali také lidé.

Lovecká skupina neznámého etnika (vědci předpokládají, že jím byl Homo erectus) si tady před půlmi-lionem let zajišťovala zásoby masa. Je doloženo, že tu lovila nosorožce, jeleny, koně, mamuty a ...prapasata, jak by řekl Mistr Heger ve Večerníčku „O človíčkovi“. Byly zde objeveny také pozůstatky bovidů - pravěkých divokých krav. Kromě pěti pravěkých ohnišť, nebo snad primitivních sušících pecí (tzv. butchery place), jakési pradávne kuchyně sloužící lovcům ke zpracování kořisti před jejím transportem do míst, kde tlupa žila – byla v Račiněvsi odkryta kolekce více než dvou set kamenných nástrojů. Zajímavé je, že jejich materiál nepocházel z místa nálezu, neboť byly vyrobeny z kvalitního křemene a pazourku, který se tu nevyskytuje.

Archeologové, bohužel, neobjevili žádné pozůstatky po samotných lovcích, takže se pouze spekuluje, že na březích Pravltavy opakovaně pobýval výše zmíněný Homo erectus. Doba i způsob lovu totiž vyžadovala vy-cvičené zdatné lovce schopné komunikace a vzájemné koordinace, kteří by dokázali vyrobit a především dobře použít také „dálkové“ zbraně (luk a šípy, oštěp), stejně jako nejcharakterističtější pravěký kamenný artefakt - „klasický“ pěstní klín. A těmi lidé typu Homo erectus jistě byli.

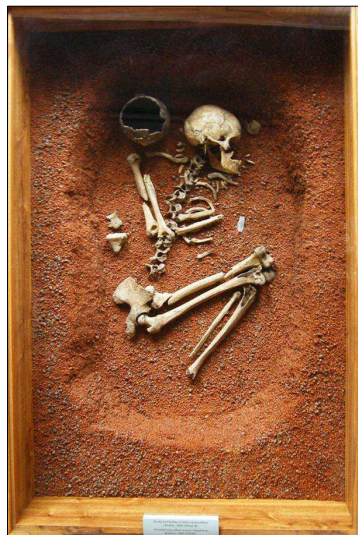
Život v pravěku byl velmi tvrdý. Rozhodně nešlo o žádnou idylku. Člověk musel den co den řešit, jak si opatřit dostatečné množství potravy, jak se domluvit v tlupě, jak si najít pohlavního partnera, jak zajistit loviště nutné k existenci. Geny velely: Když zahlédneš cokoliv k jídlu, sněz to, nasyť se co nejvíc. Už zítra můžeš mít hlad. Braň své území a potravu! Nepřítele musíš zahnat, nebo zničit, jinak zničí on tebe!

Naleziště v Račiněvsi už je nenávratnou minulostí. Ojedinelý pravěký poklad – stanoviště dávných lov-

ců - byl zničen těžkou dobývací technikou. Tento jedinečný kus země produkuje dnes písek, který rozprodává firma německých vlastníků. Neviditelná ruka trhu vytvářala pořádný záhlavec dávnému útočišti pravěkého člověka.

Doslova archeologickou „peckou“, kterou bych v žádném případě neměla opomenout, je nález (1895), s jakým se čeští archeologové setkávají jen opravdu výjimečně. Co by z Ledčic kamenem dohodil, leží vesnička Vepřek, dnes archeologická lokalita doslova světového významu. Právě tady, na Satranově poli, byla objevena pravěká keramická obilní zásobnice, která obsahovala kostičku asi půlročního dítěte. Takže nádoba sloužila vlastně jako rakev. Pár kroků odtud byly za čas nalezeny další dvě zásobnice přiložené hrdly k sobě a v nich ostatky přibližně dvouletého dítěte. To bylo uloženo tak, že hlavičku mělo v jedné a nohy v druhé nádobě.

Roku 1826 přímo na kopci, na farském poli, byl nalezen žárový hrob, urna se spálenými kostmi, dodnes uložená v Národním muzeu.

Nezaznamenaných nálezů tady bylo zajisté, stejně jako v Ledčicích, mnohem víc. Důkazem toho je stať otištěná r. 1852 v časopise Lumír, v němž se o Vepřku píše jako o místě, kde „již mnohonácte let vyskytují se při dobývání písku hnáty a lebky lidské, popelnice rozličného druhu, kroužky a jiné drobnůstky, ježto bohužel z neznalosti obecného lidu provždy v nic přicházejí“.

V letech 1992-1993 při předstihovém archeologickém výzkumu na trase budoucí dálnice D8, na ploše 130 krát 40 metrů bylo ve Vepřku odkryto celkem 35 hrobů. Těla všech pohřbených byla kladena ve skrčené poloze buď na pravý (muži) nebo na levý (ženy) bok. Našlo se taky třináct drobných bronzových ozdob, jehlice ke spínání šatů, jantarové korálky, kostěné šídlo, lastury, keramické nádoby nejrůznějších tvarů, drtidla a horní třecí kameny, závěsky, tkalcovské závaží a mnohé další.

V červnu roku 2007 byl na zahradě soukromého domu ve Straškově objeven kostrový hrob „skrčence“ z pozdní doby kamenné (kultury se šňůrovou keramikou). Protože tělo leželo na levém boku s obličejem otočeným k jihu, je zřejmé, že šlo o ženu. Antropologická analýza ostatků (NM v Praze) zjistila, že žena byla 165 cm vysoká, ve věku vyšším než 50 let. Kromě kostry se v hrobě našly zbytky dvou keramických nádob – jedna byla kompletní, avšak poničená, z druhé zbyly jen zlomky střepů. V prostoru, kde měla žena hrudník, ležela pravěká štípaná industrie - čepel z pazourku. Hrob byl in situ uložen roku 2011 v archeologické sekci Podřipského muzea v Roudnici nad Labem.

Za zmínku jistě stojí i hrob keltského bojovníka nalezený v Nové Vsi, na jehož lebce je patrně vyléčené zranění sečné rány. Součástí Keltovy pohřební výbavy byl kožený štít zdobený železnými prvky a velký železný meč patrně s pouzdrům nebo snad zbytkem rubáše. Keltská civilizace do kraje přinesla znatelný pokrok. Běžným se stalo používání a specializované technologie zpracování železa. Keltové vůbec byli skvělí kováři, výrobci zbraní a pracovních nástrojů. Znali už hrncířský kruh, obilní mlýnek složený ze žernovů a mnohé další „vymyšlenosti“.

V lokalitě „Na horách“ byly (1988-1989) identifikovány půdorysy dlouhých neolitických domů a sídlištních jam s hojnými artefakty.

Další pozoruhodné sídelní stopy našich prapředků pocházejí z Černoučku. Letecký průzkum (docent Gojda) tu odhalil tři pohřby, snad mohyly, vymezené ve dvou případech kruhovými a v jednom případě čtvercovým obvodovým příkopem. Ten byl archeologicky zkoumán v roce 1997.

Mezi nejvýznamější naleziště Podřipska patří pole rozkládající se východně od kostela sv. Matouše ve Ctíněvsi, kam je tradičně lokalizován hrob Praotce Čecha, o čemž jsem se už zmínila ve spojitosti s páterem Krolmusem. Velmi zajímavým objevem zjištěným na tomto místě Martinem Gojdou při letecké prospekci (2006) a archeologickým průzkumem provedeným PhDr. Trefným, ředitelem Podřipského muzea, spolu se studenty Katedry archeologie Západočeské univerzity v Plzni (2009), je identifikace polykulturního osídlení (převažuje mladší doba bronzová).

Pomyslné centrum celého Podřipska - hora Říp - neposkytla zatím mnoho nálezů (několik bronzových náramků, bronzová jehlice, neolitické a eneolitické střepy, nic více) takže vědci netuší, zda „kopec“ byl využíván ke kultovním účelům nebo také k jiným aktivitám.

Jak je zřejmé z výše uvedených řádků, celé popsané „zájmové území“ v průběhu let přineslo spoustu překvapení a unikátních nálezů. Archeologové si na Podřipsku rozhodně na neúspěchy stěžovat nemohou. Dalo by se s nevelkou nadsázkou říci, že tady nalézají archeologický ráj s mnoha zajímavými unikátními lokalitami. Člověk zde žije už tisíce let, a tak v krajině zanechal spoustu stop. Na překvapivý nález lze narazit doslova na každém kroku. Kdo ví, po čem všem šlapeme při dnešních toulkách Podřipskem, jaká tajemství ještě čekají na svá odhalení. A tak není od věci, říci spolu s básníkem Kollárem: „*Stůj, noho, posvátná místa jsou, kamkoli kráčíš*“.

Výňatek z diplomové práce Ivanky Plickové, nazvané „Pravěk v Ledčicích a jižní části Podřipska“ pro Univerzitu Karlovu v Praze, Filozofickou fakultu - Univerzitu třetího věku (U3V). Diplomová práce je čtenářům k dispozici v naší knihovně.

„Kdy se mi stane, že mě navštíví přátelé z takové dálky.“

Vše začalo tím, že moje manželka Eva, učitelka ZŠ, četla s dětmi povinnou četbu - knížku Malý Bobeš. Po jejím přečtení dětem navrhla, že by mohly panu Plevovi napsat, jak se jim líbila. Opravdu dopis napsaly a k jejich velikému překvapení, po nějaké době přišla odpověď. Pan Pleva psal, že je rád, že se dětem kniha líbila, že ho potěšil dopis, který mu napsaly. Tím začala korespondence mezi nimi a panem spisovatelem. Za dva roky děti tuto školu opouštěly a dopisování se ujala moje žena. V jednom z dopisů nám pan Pleva napsal, že kdybychom projížděli Brnem nebo jeho okolím, abychom se určitě zastavili.

Netrvalo dlouho a naše rodina se při cestě na dovolenou na Balaton u přehrady v Brně zastavila, abychom zde přenocovali. Přitom jsme využili pozvání pana Plevy a podle plánu a adresy jsme jeho dům vyhledali. Vstup do něj byl originální. Muselo se projít zahradou u sousedů a teprve potom bylo možno vejít do domu pana Plevy. Nebýt ochotných sousedů, asi bychom tam bloudili ještě dost dlouho.

Přijetí u Plevů bylo velmi milé a příjemné. Byli to docela obyčejní lidé, nijak nedávali najevo svou popularitu. U malého pohoštění se rozvinula diskuse, v níž se pan Pleva zajímal, kde vlastně leží městečko, ze kterého přijíždíme. Zajímal se i o to, odkud oba s manželkou pocházíme a byl velice potěšen, když zjistil, že já pocházím z Ledčic. Hned zavzpomínal na časy svého učitelování na Podřipsku, konkrétně v Černoučku. Pan Pleva se rovněž zajímal, které jiné knihy z jeho tvorby znám. Nastala chvilka ticha, protože jsem znal jen Bobše. Když to pan spisovatel zaznamenal, ihned odvedl řeč na jiné téma, aby mě vysvobodil z nepříjemností, za což jsem mu byl vděčen. Při této návštěvě jsme byli pozváni na střechu jejich domu, která byla upravena jako rozhledna a odkud byl, jak pan Pleva předesílal, krásný pohled na Brno. Odpoledne příjemně uteklo a nastal čas rozloučení.

Než jsme odešli, požádal nás pan Pleva o zápis do knihy návštěv. Byla to silná kniha, se spoustou zápisů známých i neznámých lidí. Při konečném rozloučení nás obdaroval svými knihami s věnováním a vínem z vlastní vinice. Byl to pro nás všechny, jak jsme se s manželkou i dětmi shodli, nevšední zážitek. Stejnými slovy hodnotil naši návštěvu i pan Pleva, když říkal: „Kdy se mi stane, že mě navštíví přátelé z takové dálky.“

Pro ledčické zavzpomínal pan Vladimír Volek

Na budově bývalé základní školy v nedalekém Černoučku visí pamětní tabule upozorňující, že zde slavný spisovatel učiteloval.

Vážím si Vašeho přátelství...

Toto krásné vyznání vlastnoručně napsal spisovatel J. V. Pleva manželům Volkovým z Ledčic. Vzpomínky na něj sepsal pan Volek a my k nim dodáváme úryvky z Plevových dopisů, které nám pan Volek zapůjčil.

Brno 4. dubna 1971

Milá paní Volková,

především se Vám musím omluvit, že jste musela čekat na moji odpověď dva měsíce. Bylo to proto, že mne od ledna trápily plotny, zánět nervů a v březnu zánět okostice k tomu a v nemocnici mi dělali resekci. Není se mnou všechno úplně v pořádku, ale doufám, že jaro a teplo, pohyb při práci v zahradě mne zase postaví na nohy. Děkuji Vám za velmi pěkný přátelský důvěrný dopis. Píšete, že jste z kantorské rodiny, se mnou studovala, ovšem, byla o ročník výše v Čáslavi také Volková, ovšem, Vaše dívčí jméno bylo jiné, a jestliže se později studentka Volková vdala, opět změnila jméno. Mohu jen tolik přiznat, v souvislosti s Vaší jmenovkyní, že se mi velmi líbila, byla opravdu hezká dívka, ovšem ona neměla tenkrát před padesáti lety o mne ten zájem, jako jsem já projevoval k ní.

Byl bych velmi potěšen, kdyby se Vám podařilo při cestě do Brna zastavit se u nás. Máte-li vůz, naložte o prázdninách rodinku do vozu a udělejte si výlet na Moravu.

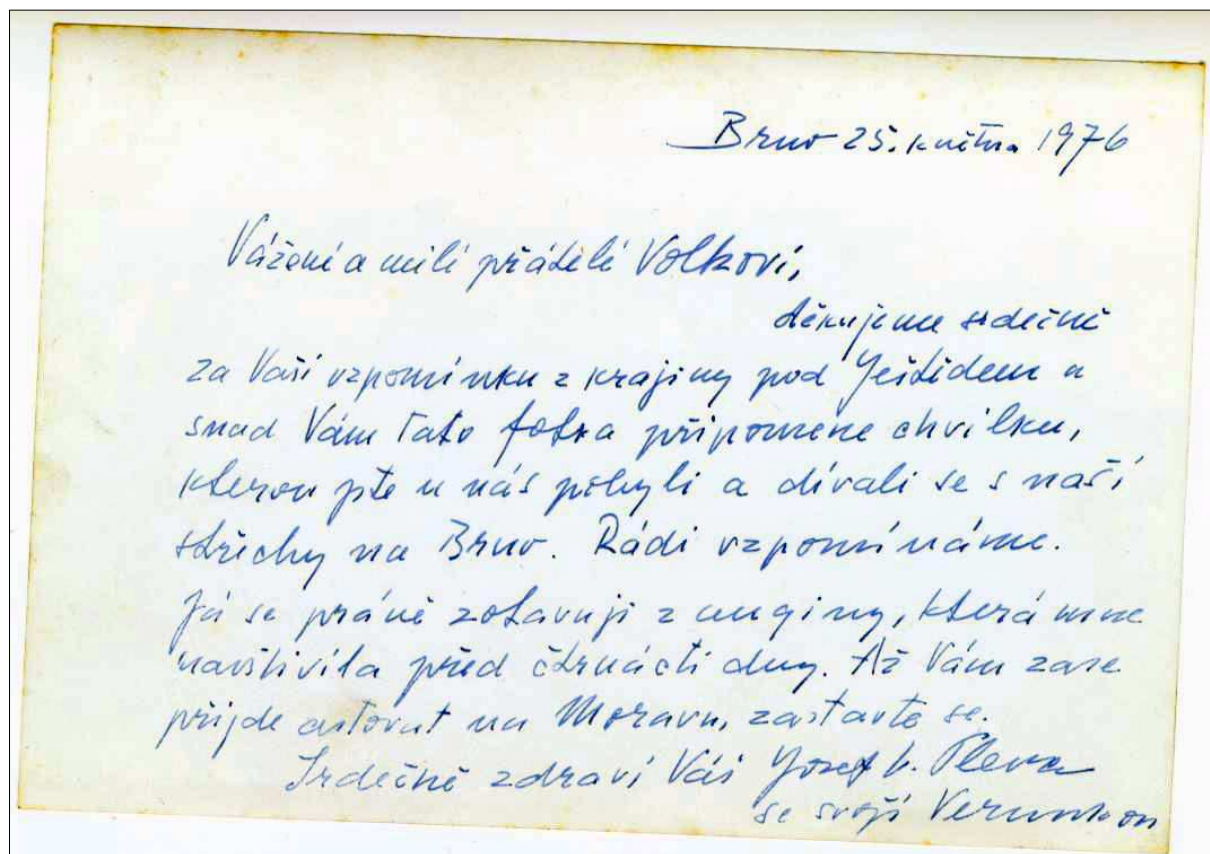

Brno 25. května 1976

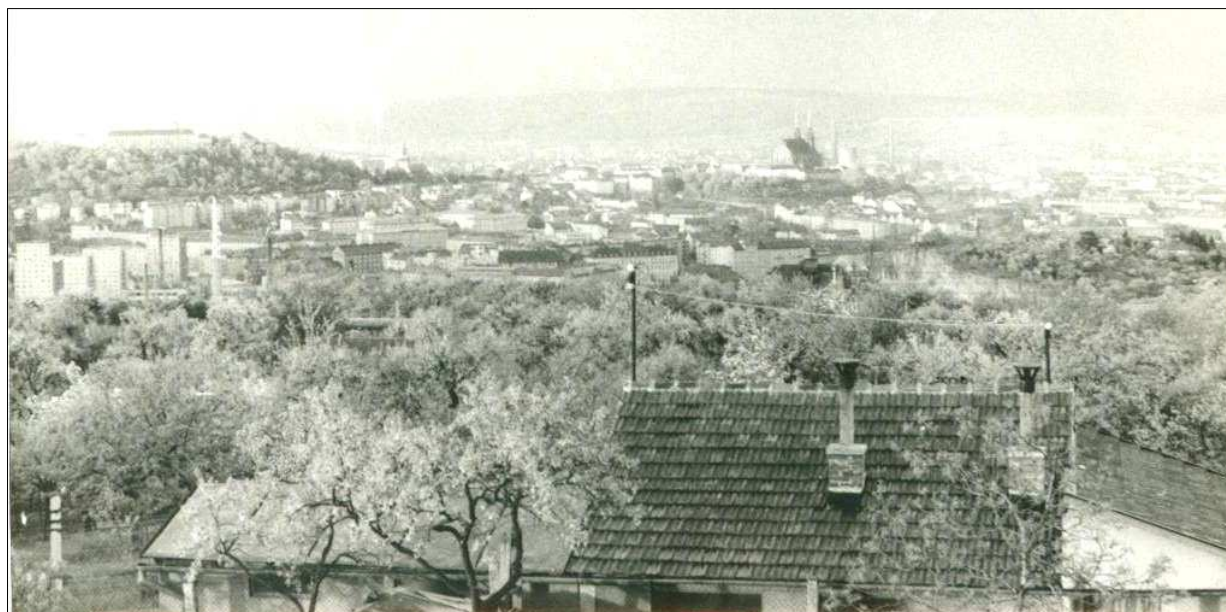
Vážení a milí Volkovi,
děkujeme srdečně za Vaši vzpomínku z krajiny pod Ještědem a snad Vám tato fotka připomene chvíli, kterou jste u nás pobýli a dívali se z naší střechy na Brno. Rádi vzpomínáme. Já se právě zotavuji z anginy, která mne navštívila před čtrnácti dny. Až Vám zase přijde cestovat na Moravu, zastavte se.

Srdečně zdraví Váš Josef V. Pleva se svojí Verunkou

Ukázka autorova rukopisu

Amatérské foto, jak se spisovatel o něm vyjádřil, z jeho terasy na Brno.

ŠKOLNÍ OKÉNKO

První vesmírný školní den

Přejeme ledčickým prvňáčkům, aby jejich první školní den byl branou do světa poznání i mezi nové kamarády. Všem žákům pak úspěšný a radostný školní rok a aby dobrá nálada z tohoto slavnostního dne setrvala až do začátku příštích letních prázdnin.

Celému učitelskému sboru i ostatním pracovníkům školy náleží dík za práci, kterou během prázdnin strávili nad přípravami vyučovacích hodin i školy jako takové. Přejeme jim, aby měli co nejvíce radosti z práce, která je pro všechny nepostradatelná.

Vykročte do prvního školního dne pravou nohou a hodně štěstí!

Poděkování

- panu Jiřímu Marešovi za dřevo na opravu laviček
- panu Vladimíru Matějkovi za opravu laviček a tabule na stezce
- panu Karlu Královi za opravu laviček
- panu Janu Dvořákovi za opravení branky na dětském hřišti
- panu Josefu Mílerovi za knihy do knihovny
- myslivcům za opravu oplocenky v lese